

Po večeři samotné se Margaret cítila trochu otupěle. Byla proto ráda, když se k dámám připojili pánové – nejen proto, že ji dohlížející otcovo oko probralo z ospalosti, ale hlavně z toho důvodu, že mohla opět naslouchat něčemu zajímavějšímu a závažnějšímu, než byla banální témata, kterým se věnovaly přítomné ženy. Líbilo se jí, jaký důraz kladli miltonští muži na své schopnosti a energii. Možná tyto projevy někdy působily poněkud útočně nebo mohly připomínat chvástání, jedno však bylo jisté: tito lidé neuznávali staré hranice možností a usilovali o jejich překračování. Nespokojovali se s tím, co již bylo dosaženo, ale pokukovali po tom, čeho by ještě dosáhnout měli. I když Margaret nedokázala souhlasit se vším, co konali, přesto zde bylo mnoho věcí hodných obdivu. Oceňovala zejména jejich schopnost nemyslet jen na přítomnost a na sebe samotné, ale soustředit se na předpokládané budoucí triumfy vědy, kterých se však nikdo z nich ani nemusí dožít. Skoro se lekla, když na ni promluvil pan Thornton, jenž se zastavil těsně vedle ní: „Všiml jsem si, že jste byla na naší straně, když se hovořilo u večeře – nebo se mýlím, slečno Haleová?“ „Jistěže byla. Ale vím o všech těch věcech tak málo! A překvapilo mě, když jsem se z řeči pana Horsfalla dozvěděla, že někteří uvažují ve stejné záležitosti tak zásadně odlišně, nebo se i zcela jinak chovají, jako třeba ten pan Morison. On nejspíš nebude zrovna gentleman, vidíte?“ „Já asi nejsem ta správná osoba, která by posoudila, zda je někdo jiný gentleman, nebo ne; ostatně, nejsem si tak docela jistý, co přesně tím slovem míníte, slečno Haleová. Ale řekl bych to takhle: ten Morison není pravdomluvný muž. Sám ho osobně neznám, soudím ho jen podle toho, co o něm vykládal pan Horsfall.“ „Předpokládám, že můj ‚gentleman‘ zahrnuje i vašeho ‚pravdomluvného muže‘.“ „Lišíme se v tom, jak ta slova chápeme. Pojem ‚muž‘ je pro mě označením vyšší a kompletnější bytosti, než jakou je pouhý ‚gentleman‘.“ „Jak to myslíte?“ zeptala se Margaret. „Opravdu si pod těmi slovy představujeme každý něco jiného.“ „Pro mě je ‚gentleman‘ výraz, který popisuje danou osobu jen z hlediska jejího vztahu k ostatním. Když ale padne slovo ‚muž‘, pak je to pro mě hodnocení člověka nejen z tohoto pohledu, tedy jak se projevuje vůči svému okolí, ale také z hlediska vztahu, který má k sobě samému, k životu, času, věčnosti... Dokonce i Robinson Crusoe, vězeň na

svém pustém ostrově, měl svou vlastní statečnost, odolnost, trpělivost, sílu, víru – nu, to všechno dohromady se dá popsat stručně jedním slovem: byl to muž. Slovo ‚gentleman‘ mě poněkud otravuje, protože se mi zdá, že se leckdy užívá poněkud nepřesně a často také se zcela pokrouceným či přehnaným významem. A jednoduchý výraz ‚muž‘ či z něj odvozený přívlastek ‚mužný‘ jsou přitom slova, která kdekdo opomíjí.“

„Pane Thorntone,“ roztřásla se Margaret po celém těle, „jestli nejste zbabělec, jděte okamžitě dolů. Jděte za nimi a postavte se jim jako muž. Zachraňte ty ubohé cizince, které jste sem nalákal. Mluvte se svými dělníky jako s lidskými bytostmi. Hovořte k nim vlídně. Nedovolte, aby sem vtrhli vojáci a zaútočili na ně, i když se ti lidé chovají jako běsi! Viděla jsem jednoho, který zjevně zešílel. Jestli v sobě máte odvahu a čest, jděte ven a promluvte si s nimi.“

Díval se přímo na ni, když hovořila. Po tváři mu přešel chmurný mrak, když uslyšel, co říká. Stiskl zuby.

„Půjdu. Možná bych vás měl požádat, abyste se mnou sešla dolů a zastrčila pak za mnou závoru.

Má matka a sestra budou potřebovat ochranu.“

„Ach! Pane Thorntone! Já nevím – možná se mýlím...“

Jen jsem chtěla –“

Byl však už pryč. Seběhl po schodišti do haly a otevřel přední dveře do domu. Všechno, co mohla udělat, bylo rychle jej následovat a dveře za ním zase zavřít a zajistit. Zpátky po schodišti se vlekla s těžkým srdcem. Hlava se jí točila. Znovu zaujala místo u okna, z něhož měla ten nejlepší výhled na dění dole. Viděla Thorntona, jak se zastavil na schodech před dveřmi; kromě ní samotné na něj zírала tisícovka rozhněvaných očí. Jestli něco říká, nebylo kvůli divokému hučení davu slyšet. Margaret rozrazila okno. Mezi dělníky byla spousta hloupých mladíků, nerozvážných a surových. Suroví byli právě proto, že o věcech neuvažovali. Někteří z nich byli vychrtlí a připomínali jí vlky, dychtící po kořisti. Domyslela se, jak se věci mají: ti lidé byli jako Boucher, s hladovějícími dětmi, jejichž přežití záviselo na tom, zda zoufalé úsilí stávkujících přinese úspěch v podobě vyšších mezd – a tu se dozvěděli o Irech, kteří byli do přádelny dopraveni, aby jejich dětem ukradli chleba! Tohle všechno mohla Margaret číst v Boucherově obličeji, zoufalém a rozlíceném. Kéž by k nim pan Thornton promluvil – ať alespoň slyší jeho hlas! Zdálo se jí to lepší, než aby

odpovědí na jejich zuřivý křik bylo stále jen pouhé mlčení. Ale třeba k nim zrovna mluví – nedokázala to rozeznat, protože slyšet bylo jen neartikulované hlučení mnoha hlasů, které znělo, jako by je vydávala zvířecí smečka. Margaret si strhla z hlavy čepce a vyklonila se z okna. Pokud se pan Thornton pokusil pronést řeč, pak chvilková pozornost davu už byla ta tam a lidé řvali z plna hrdel hlasitěji než předtím. Jejich pán stál na schodech s rukama založenýma, nehybný jako socha, s bledou tváří, z níž se nedalo vyčíst rozrušení. Snažili se mu nahnat strach. Chtěli, aby před nimi couvl; jeden druhého pošťuchoval k nějakému osobnímu výpadu. Margaret instinktivně vycítila, že jakmile dojde k první násilnosti, ta pak jako rozbuška povede k explozi, ve které – mezi těmi stovkami rozrušených mužů a nebezpečných mladíků – bude život pana Thorntona v nebezpečí. V takovém případě by vášně vmžiku smetly hranice dané rozumem či obavou z možných následků. Jak pozorovala situaci pod sebou, uviděla najednou, jak se pár chlapíků vzadu sehnulo: zuli si těžké dřeváky. To byla ta nejpohotovější munice, kterou našli, a chystali se ji použít. Margaret věděla: tohle bude jiskra, která zapálí nálož s prachem. S výkřikem, který nikdo neslyšel, se vyřítla z pokoje, letěla po schodišti k domovním dveřím, a už z nich vši silou sundávala těžkou železnou závoru. Otevřela dveře doširoka a byla zde: tváří v tvář rozběsněnému moři mužů. Z očí jí sršely blesky. Dřeváky zůstaly v rukou svých vlastníků, kteří se najednou tvářili trochu jinak než před několika vteřinami: poněkud nerozhodně, jako by se ptali, co má tohle znamenat. Margaret zůstala stát na prostranství mezi nimi a jejich nepřítelem. Nedokázala zprvu říct ani slovo, ale vztáhla k nim ruce a držela je tak, dokud nenabrala dech. „Ach, nepouštějte se do násilí! Jediný člověk tu stojí proti vám, a vás je mnoho!“ Její slova však bez užitku odlétla pryč, protože byla ve skutečnosti pronesena jen chraplavým šepotem. Pan Thornton, před kterého si předtím stoupla, vykročil zpoza jejích zad, jako by chtěl veškeré nebezpečí uchvátit jen pro sebe. „Jděte!“ promluvila znovu a nyní byl její hlas konečně slyšet. Zazněl jako výkřik. „Vojáci jsou na cestě sem. Rozejděte se v míru. Běžte odtud. Vaše potíže se určitě vyřeší, ať už jsou jakékoli.“ „Pošlete ty irské ničemy zase zpátky?“ ozval se hlas z davu. V jeho tónu zněla hrozba. „Nepošlu, a vy tu nebudete poroučet!“ zaburácel Thornton. V tu chvíli se protrhla stavidla bouře.

Hulákání davu se neslo vzduchem a nabíralo na síle, ale Margaret neposlouchala. Její zrak utkvěl na skupině mladíků, kteří se už předtím vyzbrojili svými dřeváky. Viděla jejich gesta; věděla, co znamenají. Bylo jí jasné, co ti chlapíci chtějí: v další chvíli už mohl být pan Thornton sražen k zemi. To ona ho přesvědčila a popohnala na tohle nebezpečné místo. Nyní bleskurychle zvažovala, jak ho zachránit. Přiskočila k němu, položila mu ruce kolem krku a zaštitila ho svým tělem před zlobou jeho dělníků. Nezměnil svůj postoj; ruce držel stále založené a jen o kousek ucouvl, aby ji ze sebe setřásl.

„Běžte odtud,“ řekl jí svým hlubokým hlasem.

„Tohle není místo pro vás.“

„Je! Vy jste neviděl to, co já!“

Pokud si Margaret myslela, že ji její pohlaví ochrání, pokud si dělala naděje, že – poté, co od rozezlených mužů na chvíli odvrátila polekané oči – až se znovu ohlédne k davu, budou už všichni zkrotlí a na odchodu, mýlila se. Jejich rozvášněná zloba je zavedla příliš daleko. Už se nemohli zastavit, tedy alespoň někteří z nich, neboť v takových situacích se vždy najdou rozdivočelí mládenci, milující drsné vzrušení, kteří jsou motorem nepokojů – bez ohledu na to, k jakému krveprolití mohou vést. Dřevák hvízdal vzduchem. Margaret jej fascinovaně pozorovala; minul svůj cíl. Žaludek se jí sevřel strachem, ale svou pozici nezměnila, jen schovala obličej na Thorntonově rameni. Vzápětí se však narovнала, obrátila se a znovu vyzvala vzbouřence:

„Pro Boha živého, nepokazte si svůj spor tímhle násilím! Nevíte, co děláte!“

S jejím posledním slovem přiletěl špičatý kámen a udeřil ji do hlavy. Okolní svět jí zastřelo oslepující světlo. Padla jak podřátá na Thorntonovo rameno. Zachytil ji jednou paží a podržel v náručí.

Paní Dixonová velmi jemně otevřela dveře a po špičkách se vkradla do místnosti; došla až k Margaret, která seděla u zacloněného okna.

„Je tu pan Thornton, slečno Margaret. Čeká v salonku.“ Margaret vypadlo zašívání z rukou.

„A chce mluvit se mnou? Cožpak tam není tatínek?“

„Chce prý mluvit s vámi, slečno. A pán není doma.“

„Dobře, přijdu tam,“ hlesla Margaret. Ale otálela ještě, nespěchala. Pan Thornton zatím postával u okna, otočený ke dveřím zády; zdálo se, že je zcela zaujatý děním na ulici. Ve skutečnosti však vnímal jenom to, co se dělo v jeho nitru. Srdce mu tlouklo jako o závod při pomyšlení, že za chvíli vejde do

místnosti Margaret. Nemohl zapomenout na dotek jejích paží na svém krku. Po pravdě řečeno, když se to předchozí den stalo – když se mu vrhla kolem krku, aby ho ochránila –, cítil v tu chvíli nedůtklivé podráždění. Jenže od té doby si celou scénku přehrával v duchu stále dokola, a nepřestávala ho vzrušovat. Při té vzpomínce se všechna jeho rozhodnutí a předsevzetí rozpouštěla jako vosk v blízkosti ohně, a stejně tak jeho sebeovládání. Báł se, že když jí půjde vstříc s otevřenou náručí, vybízející, aby se k němu přivinula tak, jak to udělala o den dřív, odmítne ho a nikdy už svůj čin nezopakuje. Srdce mu hlasitě a rychle bušilo. Jakkoli silný muž byl, nyní se chvěl při uvažování nad tím, co by měl nejspíš říct a jak to asi Margaret přijme. Na chvíli ho zachvátil plamen vzrušení, když si představil, že mu možná skutečně padne do náručí, neboť pozná, že je to pro ni přirozené, bezpečné místo, kde může s důvěrou spočinout. V příštím okamžiku se děsil možnosti, že ho zprudka odmítne, což by jeho budoucímu životu zasadilo takovou ránu, že na to raději nechtěl myslet. Najednou ho přepadl pocit, že není v místnosti sám. Otočil se. Vešla tak potichu, že ji vůbec neslyšel; zvuky z ulice překryly šustění jejích lehkých mušelinových šatů.

Stála vedle stolu, ale nenabídla mu, aby se posadili. Oči měla sklopené, napůl ukryté za víčky, rty pootevřené, takže dovolovaly pohled na bílé řady zubů, jež tiskla k sobě. Dýchala pomalu a zhluboka, jak se dalo vysledovat z nepatrných pohybů jejího jemného, tenkého chřípí – jediný pohyb, který na ní byl vidět. Hladká pleť i plné rty, jejichž koutky sousedily s půvabnými důlky v oválných tvářích, to vše bylo dnes pobledlé; absence obvyklé zdravé barvy byla o to nápadnější, že do dívčina obličeje padal stín jejích tmavých vlasů, které nechala splývat po spáncích, aby bezpečně zakryly stopu po včerejším zranění. Hlavu držela vzpřímeně, ve svém charakteristickém hrdém postoji. Paže jí volně visely podél těla. Celkově působila dojmem neprávem obviněného odsouzence, kterému přisuzují zločin, jímž natolik pohrdá, že se ani nehodlá hájit. Pan Thornton udělal mimovolně krok či dva směrem k ní; vzpamatoval se, došel beze slova ke dveřím, které nechala otevřené, a zavřel je. Vrátil se zpátky; chvíli zůstal stát proti ní a vstřebával celkový dojem z jejího půvabného vzezření, než se odhodlal vyslovit to, co musel:

„Slečno Haleová, včera jsem se zachoval velmi nevděčně –“
„Nemáte mi být zač vděčný,“ okamžitě odpověděla,

zvedajíc k němu oči; pohled, který mu zapíchla do tváře, byl pevný a neuhýbavý. „Domnívám se, že jste přesvědčený, že mi musíte poděkovat za to, co jsem udělala.“ Do tváří se jí vlil nápadný ruměnc a v očích jí zahořelo, přestože ani pak nepozbyly přísného výrazu. „Ale byl to pouze přirozený instinkt; každá žena by udělala to samé. Je to už taková výsada našeho pohlaví: všechny tak reagujeme, když vidíme nebezpečí. To spíš já bych se vám měla omluvit,“ dokončila spěšně, „za svá nerozvázná slova, která vás do toho nebezpečí včera poslala.“

„To nezpůsobila vaše slova, ale pravda, kterou jste jimi sdělila. Avšak nesnažte se utéct od tématu a odvrátit mě od mého úmyslu: opravdu vám chci vyjádřit svou hlubokou vděčnost, svou –“ na chvíli nedokázal pokračovat, neboť vášnivá touha vyslovit to, co měl na srdci, ho až příliš popoháněla. Jeho pevná vůle však opět zvítězila: raději se odmlčel, aby zvažil každé další slovo.

„Nesnažím se od ničeho utéct,“ řekla. „Jen zkrátka tvrdím, že mi nedlužíte žádný vděk; a můžu k tomu dodat, že jakékoli vyjádření vaší vděčnosti je pro mě nepříjemné, protože nemám pocit, že bych si ji zasloužila. Pokud vám to však uleví od nějakého, byť domnělého, břemene, mluvte prosím dál.“

„Neříkám to proto, abych si ulevil od jakéhokoli břemene,“ namítl, popíchnutý jejím klidem, „at' domnělého, nebo skutečného. Mám však za to, že za svůj život vděčím vám. Ano, klidně se mi smějte, jestli chcete, a myslíte si, že přeháním. Já tomu však věřím, protože je krásné myslet si – ach, slečno Haleová!“ pokračoval přidušeným hlasem, v němž zaznívala intenzita jeho vášně, až se Margaret, stojící před ním, v obavách rozechvěla, „myslet si, že kdykoli se v budoucnu budu radovat ze života, budu si moct říct: ‚Za všechnu svou radost, za všechnu počestnou hrdost na to, co dělám, za všechny skvělé pocity z toho, že existuji – za to vděčím jí!‘ A vědomí toho, že je tomu tak, jen znásobí mou radost, rozzáří mou hrdost, dodá mým prožitkům takovou intenzitu, až nebudu vědět jistě, zda je to bolest, nebo štěstí! Počkejte, musíte si poslechnout,“ postoupil o krok k ní, pevně odhodlán dokončit myšlenku, „jak skvělé je vděčit za svůj život té, kterou miluji tak, jak ještě nikdy žádný jiný muž ženu nemiloval!“ Uchopil pevně její dlaň do svých. Těžce dýchal v očekávání, co bude následovat. Ruku jí pustil v tu chvíli, kdy zaslechl její ledový tón – protože ledový byl zcela jistě, jakkoli slova byla zajímavá,

jako by je jen těžko hledala.

„Vaše řeč mě pohoršila. Je bezbožná – nemůžu si pomoci, to je můj první dojem. Možná by na mě takhle nepůsobila, kdybych rozuměla tomu druhu citu, který popisujete. Nechci, abyste se zlobil, a kromě toho musíme mluvit potichu, protože maminka spí; vaše způsoby mě však urážejí –“

„Jakže!“ vykřikl. „Urážejí vás! Pak jsem pro vás asi věru naprosto nežádoucí.“

„Ano!“ řekla s důstojností, které se jí podařilo znovu nabýt. „Opravdu se cítím uražena a soudím, že právem. Vy si podle všeho myslíte, že mé včerejší chování,“ opět se hluboce zarděla, ale tentokrát jí oči plály spíš nevolí než zahanbením, „že to, co jsem udělala, bylo kvůli něčemu osobnímu mezi vámi a mnou, a že si teď můžete přijít a děkovat mi za to, místo abyste připustil jako gentleman – ano! jako gentleman,“ opakovala, narážejíc na rozhovor, který spolu o tomto výrazu vedli dříve, „že každá žena, pokud se chce ženou nazývat, půjde a bude bránit bezmocného člověka před násilím davu.“

„A gentleman, kterého takto zachrání, má pak zakázáno vyjádřit jí svůj dík!“ přerušil ji posměšně.

„Jsem člověk. Odvolávám se na své právo vyjadřovat své city.“

„Připouštím, že je to vaše právo; jen říkám, že je mi nepříjemné, jak na něm trváte,“ odpověděla povýšeně.

„Zdá se však, že jste si představoval, že jsem byla ke svému činu vedena nejen svým ženským instinktem, ale –“ v tu chvíli jí do očí vstoupily prudké slzy, které už tak dlouho zadržovala, a hlas se jí roztrásl, „ale že mě poháněl nějaký zvláštní cit vůči vám – vám! Pro každého muže – i pro ty zoufalé ubožáky v davu – bych bývala udělala totéž, a se stejnou horlivostí!“

„Mluvte klidně dál, slečno Haleová. Jsem si nyní vědom vaší pošetilé solidárnosti. Už vám věřím, že to byl jen váš vrozený smysl pomáhat utiskovaným (ano, i pán může být utiskovaný!), který vás vedl k tomu, že jste se zachovala tak ušlechtilé. Víím, že o mě nemáte zájem; dovolte mi říct, že je to proto, že mi nerozumíte.“

„Mně je jedno, že vám nerozumím,“ vyslovila prudce a přidržela se stolu, aby získala rovnováhu; jak jsou jen jeho slova krutá – ostatně, jako on sám, říkala si ve svém rozhořčení.

„To vidím. Chováte se nečestně a nespravedlivě.“ Margaret stiskla rty. Na takové neurvalé obvinění neměla odpověď. Chvíli čekal, než mu přinesou plášť. Neřekla ani slovo, nepohnula se. Žádné slzy, ani případný úšklebek, na který by mohl nějak reagovat.

Byla zticha. Vzal si klobouk.

„Jen ještě poslední slovo. Zdá se, že jste přesvědčená, že vás moje láska k vám poskvrní. S tím ale nemůžete nic dělat. Nemohl bych vás očistit, ani kdybych chtěl; a já nechci. Ještě nikdy jsem žádnou ženu nemiloval; měl jsem v životě vždycky příliš napilno a byla tu spousta dalších věcí, které pohlcovaly můj čas a myšlenky. Teď ale miluji a budu milovat. Nebojte se však, nechám si to pro sebe.“

„Já se nebojím,“ odvětila a narovnal se. „Nikdo se ke mně dosud neodvážil chovat nemístně a jistě ani nebude. Vy, pane Thorntone, jste byl vždy velmi laskavý k mému otci,“ změnila tón, který nyní zněl mnohem měkčeji. „Nedopustíte, abychom si dělali zle a hněvali se na sebe. Prosím, nedělejte to.“ Nevěnoval jejím slovům pozor: zaměstnávalo ho uhlazování velurového povrchu klobouku rukávem pláště, a to dobrou půlminutu. Potom, aniž by si povšiml její nabízené ruky či jejího lítostivého pohledu, otočil se a rázně vykrácel z pokoje. Margaret zachytila jen jediný pohled, který na ni vrhl, než zmizel. Měl a přitom dojem, jako by v jeho očích zahlédla třípyt zadržovaných slz; způsobilo to, že změnila svou povýšenou nelibost v něco jiného, laskavějšího, možná až bolestného; vyčítala si, že někomu způsobila takové pokoření.

„Co jsem však mohla dělat?“ tázala se sama sebe.

„Nikdy se mi nelíbil. Byla jsem vždycky zdvořilá, ale nenamáhal jsem se, abych zakryla svůj nedostatek zájmu. Nikdy jsem si na něj nemyslela, takže z mého chování musel poznat pravdu. Zmýlil se, co se týče včerejška, ale to je jeho chyba, ne moje. Udělala bych to znovu, kdyby to bylo zapotřebí, třebaže mi to přineslo všechnu tuhle ostudu a trápení.“

Vlak přijížděl k nástupišti. Frederick se zastavil u jedné z plynových lamp; otočil se, takže mu na tvář dopadlo její jasné světlo. Také on si nyní uvědomil, že mají kohosi v patách. Nějaký muž v uniformě drážního zřízence se pohnul směrem k nim.

Vypadal odpudivě – byl zjevně opilý, což v něm vybudilo surovost, ale jeho smysly byly podle všeho v naprostém pořádku.

„Uhněte, slečno!“ utrl se na Margaret, odstrkuje ji hrubě stranou; hned nato popadl Fredericka za límec.

„Vy se jmenujete Hale, nemám pravdu?“

V následujícím okamžiku – jak, to přesně Margaret nevěděla, protože jí všechno tančilo před

oči – Frederick obratným zápasnickým kouskem podrazil násilníkovi nohu, a ten spadl z náspu do hloubky asi tři nebo čtyř stop; o tuto výšku se trať zvedala nad úroveň okolí. Zůstal nehnutě ležet.

„Běž, běž!“ zasykla Margaret. „Vlak už je tady. To byl Leonards, že? Ach, pospěš si! Vezmu ti tašku.“ Chytila ho za ruku a vši silou ho tlačila směrem k otevřeným dveřím vagonu. Naskočil. Vlak se začal pomalu rozjíždět; Frederick se sklonil k sestře a stačil říct jen: „Bůh ti žehnej, Margaret!“ – a pak se kolem ní vagony prohnaly a Margaret zůstala sama. Bylo jí natolik slabo a nevolno, že byla ráda, když na roztřesených nohou došla do dámské čekárny; posadila se tam na první židli. Nejprve nedokázala nic než jen lapat po dechu. Vše proběhlo tak nečekaně, rychle – a Fred unikl jen o vlásek. Kdyby vlak právě nepřijel, ten chlap by jistě vyskočil a zavolal by pomoc – a Fredericka by zatkli. Margaret by ráda věděla, jestli ten člověk opravdu hned vstal; pokoušela si vzpomenout, jestli viděla, že by se po tom pádu nějak hýbal. Uvažovala, jestli může být vážně zraněný. Zvedla se a vyšla z čekárny. Celé nástupiště bylo osvětlené, ale zcela prázdné. Došla až na konec a podívala se z náspu, i když byla plná strachu z toho, co uvidí. Nikdo tam nebyl. Ulevilo se jí, že teď může v klidu odejít – kdyby se byla nepřesvědčila, pronásledovaly by ji černé myšlenky a zlé sny. I teď se třásla, přestože všechno dobře dopadlo; byla tak poplašená, že cítila, že nedokáže dojít domů pěšky – ostatně silnice nyní, z pohledu od osvětleného nádraží, vypadala tak pustá a tmavá! Rozhodla se, že počká na příští vlak a sveze se jím do centra města. Co když v ní však Leonards rozpozná Frederickův doprovod? Chvíli o tom přemítala; pak se odebrala do pokladny, aby si koupila lístek. V místnosti bylo nyní jen pár drážních zaměstnanců, kteří se mezi sebou hlasitě bavili.

„Takže Leonards už byl zase opilý!“ pronesl jeden z nich, podle všeho jejich nadřízený. „Tentokrát bude mít ale co dělat, aby si udržel místo.“

„A kde vlastně je?“ zeptal se jiný; Margaret stála zády k nim a chvějícími se prsty se snažila odpočítat drobné. Neodvážila se obrátit, dokud nezaslechla odpověď:

„Nevím. Objevil se tu ani ne před pěti minutami s nějakou dlouhou historií, snad že někam spadl či co; klel tedy pěkně a chtěl si ode mě půjčit peníze, prý aby mohl jet příštím vlakem do Londýna. Zkoušel to na mě různým opileckými sliby, ale měl

jsem na práci něco jiného než ho poslouchat. Řekl jsem mu, ať si jde po svých, a on vypadl ze dveří.“

„Vsadím se, že bude v nejbližší hospodě,“ ozval se znovu první. „A tvoje peníze by tam skončily taky, kdybys byl takový hlupák a půjčil mu je.“

„Já věděl hned, co ten jeho Londýn znamená!

A to mi ještě nezaplatil pět šilinků, co mi dluží.“

V podobném duchu muži pokračovali.

Vlak už tu měl každou chvíli být. Margaret zašla znovu do dámské čekárny, ale i tam se strachovala, že každé kroky, které k ní dolehly, patří Leonardsovi, stejně jako každý hlučnější hlas, který zaslechla.

Nikdo však dovnitř nevešel a vlak naštěstí brzy přijel.

Nádražní zřízenec jí zdvořile pomáhal do vagonu.

Neodvážila se mu podívat do tváře, dokud se vlak nedal do pohybu – byl to však někdo jiný.